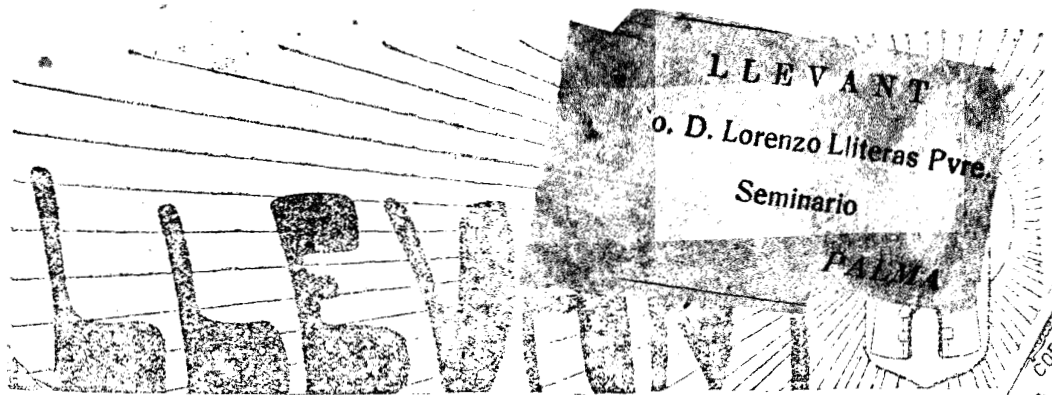

PREUS

Alta Un trimestre	0'75
Alta Un any	4'00
Al Extranjeria	6'00

Número solt
40 cts.

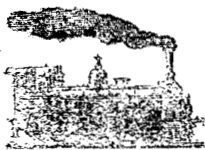

QUINZENARI CATÓLIC MALLORQUI

Artá 16 de Juny de 1921

PER DEU I PER MALLORCA

Redacció i Administració
Quatre Cantons, 3

EN L'INAUGURACIÓ OFICIAL
DEL
FERROCARRIL D'ARTA

Dedicatoria

Sia aquest n.º extraordinari de LLEVANT un record que l'intel·lectualitat llevantina dedica al fet més trascendental de la historia de la nostra Comarca i al mateix temps sia una adhesió la més fervent al homenatge que la nostra vila tributa a son il·lustre fill D. Rafel Blanes Tolosa.

Tota la Comarca manifesta avui de la manera més cálida i més expressiva el sentiment de goig que la domina i l'agraïment més viu al qui es estat l'impulsor, l'ànima de la millora que tots disfrutarem.

La nostra modestíssima revista ajunta també sos cántics de gloria al esclat d'entusiasme qu'arreu se nota, al chor de veus qu'entonen himnes al ferrocarril i al qui no ha regatetjats sacrificis per dotar la nostra vila de tan gran benefici.

EL DIRECTOR
ANDREU FERRER

Mercés

Les vos donám amb tot el cor als qui heu respost galantment a la invitació que'l Director vos dirigí.

Aixó demostra primerament una fonda gaubansa per el fet de contar d'aquí en avant amb un ferrocarril que unesca la nostra Comarca Llevantina amb el restant del mon, i en segón lloc certa simpatia per la nostra humil revista que té per un gran honor veurer-se avui avolarada amb firmes tant prestigioses.

Llástima que no disposant de millor medi d'impressió que la nostra esquefida imprenta no hagem pogut treure una edició digna de la distingida col·laboració que avui l'honra.

Amics: no poguent remerciar-vos degudament el vostre sacrifici, altre remei no mos queda que fer-ho amb la tant popular com cristiana expressió: *Dev vos ho pag.*

La Redacció

Envant, sempre envant.

Aquest es el crit que surt de dins el cor de tots els homes de tots els pobles de la terra.

Uns i altres naturalment cerquen augmentar el seu benestar i la seua perfecció i sols cuant ho han conseguit d'alguna manera, es cuant mereixen el nom de *civilisats*. La civilisació no consisteix amb altra cosa sino amb sa perfecció més o menós gran de s'homo, de sa familia, de sa societat i el camí que conduix a ella, no es altre sino el que conexem amb so nom de progrés.

Progrés! Aquesta paraula, casi mágica, que tantes vegades repetim tots els dies, no significa altra cosa més que una marxa *cap envant*, una ascensió de lo menos perfet a los més perfet, cercant perseguint sempre sa perfecció de s'homo. Però de tot s'homo, no solament del seu cos, sino sobre tot del seu esperit, la part més noble del seu ser i que mos enlaira tant i tant fins a acostarnos a n'el mateix Deu.

Per aixó no me extranya que l'Església que estima tant i tant a s'homo, haja estat en tot temps la gran promovedora de tota classe de progres, fins a n'el punt qu'un dels grans pensadors i escriptors del sigle passat se esclamen amb aquestes paraules: *Si Historia de sa Civilisació es s'Historia del Cristianisme i per escriure-ne una se fa precis escriure s'alta*.—Sí, l'Església ha cercat sempre el benestar raho-nable de s'homo, «el millorament de ses condicions de sa nostra vida.» Ella, més que ningú, ha treballat sempre per conseguir sa difusió de sa veritat, de ses ciencies i de ses arts i cap com ella ha perseguit els vicis i fomentat sa práctica de totes ses virtuts. Digueu, idó que l'Església es sa verdadera Mare del progrés material, espiritual i moral dels pobles de la terra.

Apenas apareix damunt el mon recorda a n'els homes aquelles paraules de Deu irritat contra el primer prevaricador: Menjarás el pa mesclat amb la suor del teu front, i aquelles altres de S. Pau: El qui no trabaja que no mengi, i condemnant ses sentencies dels filososf pagans i sa conducta dels gregos i romans que negaven el titol de ciudatá a n'els obrers; i sobre tot presentan-mos a n'el N. D. Redentor, treballant dins sa pobre butiga de Nazaret, honra, dignifica i ennobleix al treball que es sa font de tota riquesa pública i privada; de ses transformacions ventatjoses de ses primeres materies, dels més admirables descubriments. Durant els primers sigles del Cristianisme els monjos del Orient saben unir s'oració amb so treball i después de conseguir sa seua santificació, conseguiren esser també els primers industrials i conradors del seus dies, convertint aquells deserts de la Tebaida ab centres de santedat i vertader progrés. Lo mateix els monjos del Orient, els fills de San Benet a na qui deuen la seva existencia més de tres cuartas parts dels pobles i ciutats de França i lo mateix la major part de poblacions d'Alemania.

En els sigles de l'edat Mitjana mos trobam amb que les corporacions obreres o gremis que surtíen de dins el si de la Església i creixíen baix la seua ombra benéfica son els qui empenyen i fan

anar més envant ses industries i ses arts de tota classe. Seguiu l'Historia i el curs dels sigles, i sempre veureu lo mateix fins que vos trobareu ab el Gran Lleó XIII, el Pape dels Obrers, qui ab la seva Encíclica «De la Condi-ció del Obrer» mos diu clarament fins aont arriben l'amor ardentísim de la Església ab vers del treballador i el desitx no menos gran de proporcionar an els seus fiys tota la felicitat que porem tenir damunt la terra. La Església, idó, essa qui mes ha treballat per conseguir el be «material dels pobles»; molt mes que no ho han fet aqueixa partida de utopistes i somiadors, fiys de sa Revolució i s'anarquía.

Una cosa semblant tenim ab so «progrés intel·lectual»: Porem dir ab tota veritat que fins a n'el sigle XII, sols el clero se ocupa de l'ensenyansa i estudi de ses ciencies i desde el sigle XII fins a n'el XVII o XVIII, casi no hi ha altres escoltes més que ses parroquials i episcopals ni altres centres més que les grans Universitats fundades per la Església.

Qui, idó, com Ella ha contribuít a n'el progres intel·lectual. ¿Per ventura no son fiys seus els grans sabis de tots els sigles: Copernic, Galileu, Kepler, Descartes, Pascal, Leibnitz, Newton, Herchel, Linneo, Haüy, Dumas (J. B.), Cauchy, Anuper Faraday, Kesnel, Paster i cent altres que son sa gloria de les lletres, dels invents i de la Església?

No es de estranyá, idó que tots els cors ab qui batega l'amor intens a nel nostro poble de Artá i a la Església Santa, la nostra incomparable Mare i s'alegrin al sentir ciular sa Locomotora per dins els nostros valls, anunciant-mos que tenim ja el ferro-carril, per tant de temps sospirat gracies a n'els trabays de D. Juan Cerdó, distingit enginyé i bon cristiá i nostro incomparable patrici i fervent fiy de la Església D. Rafel Blanes Tolosa, demostrant a la llum del día que se poren unir i anar ben abressades sa Ciencia i sa Relligió, sa actividat mes asombrosa i sa més ferventa pietat.

JUAN RUBÍ, PVRE.

HOMENATGE

El meu amic coral el Director de LLEVANT me demana que escrigui qualca cosa en nom del poble sobre el Ferrocarril. Solament puc dir que amb el Ferrocarril no he veig més qu'una obra, però lo que m'admira no es aquesta obra sino s'home qui la feta: D. Rafel Blanes Tolosa.

D'ell que he de dir? Com es molt amic meu, no me toca a mi ensalsar-lo. Per això tant sols vos diré que sempre es estat vessant entusiasme per conseguir es Ferrocarril d'Artá i tant gran era aquest i de tal manera el sentia que l'inculcá d'una manera molt forta an el seu poble. Prova d'aixó es sa magnitud d'aquestes festes que no son altre cosa més qu'un continuu homenatge a D. Rafel.

El tou pujat dins una familia ben cristiana i bona, i d'aixó n'es bon mirall. Bons varen esser els seus oncles D. Antoni i D. Monserrat Blanes que ho demostraren amb les seues grans deixes an el nostre poble. Bo va esser son pare, model de senyors cristians e iniciador de l'obra que'l fi y ha duita a cap. Bo es el troble.

Enhorabona i gracies D. Rafel p'el seus treballs pel Ferrocarril.

El poble vos admira i aplaudeix de cor. Seguiu essent lo qu'heu estat fins ara i així tendreu la paga eterna que Deu reserva an els bons com Vos.

ANDREU FEMENIAS.

Excm. Sr. D. Rafel Blanes

La vila d'Artá, bresol d'homos ilustres, qui son sa corona, molt més excelsa que la de les muntanyes qui coronen la vall riallera on ella jau placidament, está en aquests dies d'enhonorabona.

A les pedres radiants que duia ja engastades dels Blanquers, Llulis, Estelrichs, Llinás, Vives, Massanets, Esplugues, Suredes, etc. n'hi afegeixen avui una altre, qui brillará per a sempre amb lluentors de modernitat i cultura: l'Excm. Sr. D. Rafel Ll. Blanes Massanet.

A ell li devia el poble d'Artá l'haver estat el primer qui pensá i

traballá per fer arribar fins allá una ramificació de les arteries per on corre la saba del progrés; però també li devia la glorificació perque amb les seues virtuts individuals i civiques glorificá el poble d'Artá.

Es la seua una vida ben aprofitada desde els seus principis. Com que la juventut perduda jamai se rescabala la passá ell preparantse per les lluites de la vida i treballant a Mayagüez (Puerto-Rico) desde l'any 50 al 75, primer amb els seus oncles don Monserrat, fills ilustres, de la nostra vila. De lo molt i bé que sabé conrar quant era hora, n'es una mostra lo molt que va cullir: una fortuna considerable que havia replegada ja als trenta anys de la seua vida i la reputació distingida de que gosava dins lo població gracies a la energia de la seua volutat i a la força de la seua inteligencia, tot lo qual li proporcioná el matrimoni amb D.ª Josefa Tolosa de les families més riques i distingides de Mayagüez.

La penetració de la seua inteligencia i el bon tremp de la seua ánima adquirí mes relleu encare en les situacions en que se trobá quant torná a Mallorca. Era de veure com treballava, cooperant quant no surtia d'ell l'iniciativa en empreses de suma transcendencia per la vida i bona marxa de les dues entitats mes importants d'interesos mallorquins, el *Crédito Balear* y la *Compañía de los Ferrocarriles de Mallorca*. Aquestes dues entitats escullí desde tot duna amb clarividencia admirable del seu pervenir, per escolar-hi en elles l'activitat de tota aquella vida tan fecunda en obres d'un alt patriotisme, com és principalment, entre moltes, el dur a terme la xerxa de ferrocarrils qui recorren tot Mallorca, el pla de lo qual pareixia un sòmit i el sol propòsit prova de coratge.

La seua influencia dins aques-

tes grans empreses, la llum i claredat que brotava del seu enteniment per demunt tots els negocis que li consultaven, l'energia del seu esperit ben trempada amb l'equanimidad i domini de si mateix, una conciencia recte qui no deixá mai cap petjada d'injusticia, aquell tracto festiu i afable amb tots, l'aixecaren tan amunt que el seu nom i col·laboració anaven units a tot lo que representás el progrés mallorquí.

Per aixó quant, l'any 1901, la mort traidora segá sobtadament aquella vida, als 64 anys, els periòdics portaveus de tota l'illa expressaren amb articles necrològics la consternació que havia causada la seua pèrdua; mentres tant el poble, qui axí com l'havia vist neixer el veia també morir, amb manifestacions grandioses de dol i simpatia corresponia a l'estimació que D. Rafel li havia tengut sempre, i... com que agrais ja llevores el llegat inestimable que li deixava i que al cap de vint anys havia de fer efectiu el seu fill i hercu D. Rafel Blanes Tolosa.

¡Honra, dones, i gloria en aquest dia, a fills tan benemerits, i enhonorabona a la seua patria, la vila d'Artá.

LL. LLITERAS PURE.

Palma, Juny 1921

CONTRATEMPS

FA UNA QUINZENA DE DIES QU'ENVIAREM A BARCELONA SIS CLIXÈS PER ALTRES TANTS DE FOTOGRAVATS QUE HAVIEN D'ILUSTRAR EL PRESENT N.º MES, NO SABEM AN A QUE'S DEGUT, PERÒ ES ESTADA HORA D'ACABAR LA TIRADA DE "LLEVANT" I ELS FOTOGRAVATS NO HAN ARRIBATS PER LO QUAL DEMANAM DISPENSA AN ELS NOSTROS LECTORS JA QUE NO S'HA PERDUT PER NOSTROS I SI DEU VOL, ANIRÁN AN EL PRÓXIM.

¡JA TENIM TREN!

Si, ja tenim tren. ¿I vos n'heu fet carrec, bons artanencs de lo que significa per noltros, baix de tot concepte, aquesta realitat?

Tenir tren vol dir, que ja hem lograt aquella aspiració fonda de sortir del aïllament comercial e industrial que tant de temps mos ha separat dels grans centres del mon civilitzat, vol dir que ja hem satisfet el desig intens que tots teníem de rompre el cordó de muntanyes que mos estrangulava, vol dir que ja hem fet desapareixer de damunt noltros la *pesadilla* eterna d'haver de passar sempre el Coll d'Artá.

Enrevoltat el nostre poble de muntanyes, no es possible allunyar-se molt d'ell sense haver de passar per un de tants de colls com mos rodetjen: Coll de Sen Catin, Coll des Recó, Coll de sa Duaya, Coll d'En Petro, Coll de Morell, Coll des Jubá etz. etz.

Molts de aquests colls son poc coneguts i segurament bastants d'artanencs no los han ráu passat mai, però es coll d'Artá situat a sa carretera principal per aon hem d'importar tot lo que necessitam o exportar els productes sobrants, es coll d'Artá que está a sa Carretera de Cíutat i es el pas obligat de tots els que venen o se'n van del nostre poble, es coll d'Artá de costes llargues, aspres i sobrades, tant que els viatjers, per descansar els pobres animals dels carros o de les diligències solien passar casi sempre a peu, ha estat fins ara d'una importancia tal que casi casi no hi ha artanenc que no l'haja hagut de passar no una sino moltes vegades, perque son moltíssims els qui se veuen obligats a passar-lo no sols va-

ries vegades cada semana, sino varies cada dia.

Idó aquest coll ditxós a' qual els nostros avis passaren tantes vegades a peu o demunt s'esquena d'una bístia i que noltros hem passat fins ara amb carretó, carruatje o delitgencia a la mala hora del matí o del ve-pre i que tants i tants han passat ab claror i a les fosques, amb un sol abrasador o amb un vent gelat, amb brusques, neu o aigo a portadores, ja podem dir que ha desaparecut per noltros, ja podem dir que l'hem aplanat, que l'hem burlat, que l'hi hem fet sa traveta, perque d'avui en-levant podem importar i exportar els nostros productes, podem anar i venir de Cíutat amb tren per un coll de costa dolça i suau que no arriba an el tretze per mil, es Coll des Cassador.

Aquest benefici tan gran i de conseqüències tan incalculables, després de Don N. Senyor i de la nostra excelsa patrona la Verge de S. Salvador el devem a l'esfors, a n'el sacrifici, més ben dit an el gran amor que té an el nostre poble que fone el bresol dels seus avant passats i aon descansen los seus cenres venerables, el per molts de títols benemérit fill d'Artá D. Rafel Blanes Tolosa.

JUSEP FUSTER PVRE.

¡Artá se me acerca!

Hace unos días que recibí amable invitación del director de la revista LLEVANT D. Andrés Ferrer, para que escribiera algunas cuartillas destinadas al número extraordinario que dicha revista, con muy buen acuerdo, va a dedicar al fausto acontecimiento de la inauguración del nuevo ferro-carril; y a pesar de cogeme en una temporada de verdadero agobio y de falta de salud; no sólo por lo interesante del motivo, sino también con el buen deseo de no desairar a la persona que me

ha dirigido la invitación, gustosamente tomo la pluma y la pongo en movimiento.

Yo, que he delirado siempre per el pintoresco i hospitalario pueblo de Artá, no he llegado a alcanzar los tiempos en que (como oía contar a mis mayores cuando aun no me apuntaba el bozo) un señor sacerdote, muy aficionado a la pesca, a fin de remover el obstáculo que para continuar su distracción favorita representó en cierto día el haber agotado los anzuelos, no tuvo más remedio que montar en su burro desde su *pesquera* y marchar *veloz* a Palma a comprar tres *doblés d'hams*, volviendo luego sin tomar descanso, con su *jamelgo*, a poner término a su interrumpida tarea, en la orilla del mar; pero, me hallo ya en el declive de la edad madura y he vivido en la época en que desde Inca y aun desde la capital había que emprender en carruage cincuenta, sesenta o setenta kilómetros de carretera; no obstante lo cual, no recuerdo nunca que haya tomado a disgusto el camino de aquel pueblo, que tan alegres clisés guarda de las páginas de mi infancia.

Y como si él y yo fuésemos inseparables, ahora que no disfruto de las tranquilas vacaciones de la ya lejana edad estudiantil; ahora que las piernas se me entumescen para correr hacia allá, animoso y placentero; ahora que mis deberes y ocupaciones apenas dejan resquicio para poder llegar a aquel florido oasis del desierto de la vida; ahora los montes se abren, los valles se colman y lo abrupto se abre paso, y por ese camino de hierro, con silbidos de alegría, me parece ver e pueblo de mis ensueños que viene hacia mí, que sale a mi encuentro y hasta me reprocha por el distanciamiento de mis visitas, por el divorciamiento que las circunstancias más fuertes que la voluntad, habíar venido imponiendo.

¡Bendito ese nuevo portillo que se abre, para poder visitar con la comodidad que los años requieren, a mi adorada villa!

Ello me induce a regar el verge de m's mustias ilusiones; ello hace vibrar potente la fibra de mis entusiasmos; y aunque el nuevo camino abierto al progreso de los tiempos me está diciendo que ya no volveré por la pintoresca carretera donde se perdieron primero mis dientes de leche y luego mis muelas cariadas (que el recuerdo de los días felices nos impele al quimérico intento de querer desenterrar), y o me *calzo* m tercera o cuarta dentición, procuré remozarme todo lo posible y corrí a ver la villa de mis amores, engalanada de sus mejores joyas, en su eterna primavera, que constante

mente se renueva y crece y progresa, laboriosa, honrada, creyente-fecunda, placentera.

¡Cuán grande sería nuestra querida España si en cada pueblo, en cada pedazo de tierra, hubiera personas que, sacrificando comodidades y egoísmos, cuidaran asiduamente del desarrollo de sus intereses morales y materiales, que en vano los apetitos pretenden divorciar!

JERÓNIMO MASSANET

Un exemple i una lliçó

¡Oh poble de Artá, jo te felicito!

Dins pocs dies te posaràs de festa; adornaràs els teus carrers i places, i amb músiques i altres números atractius e importants voldràs celebrar la venguda del ferrocarril.

An aquestes festes, durant aquests dies de agraïment, posaràs de manifest dues coses; per una part la satisfacció immensa que experimentaràs per la comoditat, que, desde aquest dia memorable, tindràs per posarté en relació amb el reste de l'illa; i en segon lloc celebraràs eis beneficis materials que te suposa el poder exportar els teus productes agrícoles amb molta més facilitat i economia. Mes, per grossa que sigui aquesta agraïment que tindràs, n'experimentaràs una altre més gran i més intensa, ja que serà més anímica i més espiritual, i serà el sentiuent agradable que tindrà es teu jo, per haver cumplit amb el teu dever, rendint homenatge a n'aquí es l'ánima i la causa de tots aquests beneficis.

Quant sentiràs el siulet típic i el trepiteix característic de la locomotora i veuràs les seves bocanadas de fum inconfundibles, pensaràs que aquesta haurá passada ufana i majestuosa per dins els teus camps i per dins els teus boscs, arrastrant liarc convoi, mostrant als passatjers les gales amb que la mare naturala va tenir a be donarnos, posant al descubert belleses immenses e ignorades pels extranys, fins avui en dia; el teu cor se aixecará de damunt les pasions mundanes, i la teva ánima plenament emocionada, tributará un acte d'agraïment a ne qui tant de bé t'ha volgut; i essent l'agraïment propi d'ánimes nobles i virtuosos, demostraràs que'ts capassa de sentir i de dur a efecte altres profitoses innovacions.

Sé que vols perpetuar en certa manera aquesta ofrenda de simpatía i l'agraïment; les generacions futures podrán veure i recordar que hei va haver un dels teus fills que se va desviure per donar a la seva mare de tan gran benefici; pero també veurán i recordarán al mateix temps que la seva mare va sebre premiar, les bones obres de son fill. Per aixó jo't felicito.

Peró tenguent tant bona virtut, com

ho es l'agraïment, no tindràs de segur el defecte de egoisme, i voldràs que les teves germanes de la Comarca Levantina, Sant Llorens, Son Carrió i Son Servera juntin els seus entusiasmes amb' els teus; les seves emocions, amb les teves, i sigui una sola l'alegría, doncs sentien les mateixes necessitats, sentien les mateixes ansies de redenció, volien lo que tu volies, com heu varen demostrar com tú be sabs, el dia de l'inauguració de la secció Manacor Son Servera; en que aquests tres pobles, d'una manera espontanea i estupenda, eixecaren e's cors sentint-los bategar en forma desusada, i elevaren els esperits per regions i compreses d'amor i de goig, tenguent aquesta festa la virtut de apagar, encare que momentaneamente, ou s i rencors, per ajuntar, en diada de germanor, els aplausos i els viues que's produiran de una manera ininterrompuda.

I no hem de olvidar tots plegats, que més avall teu, hei ha una germana nostra que's diu Capdepera, que es molt industrial, i més avall encara su ran la vorera de la mar, banyantli sos peus, hei ha Calarratjada, pobiet petit, habitat per pescadors, lloc de veraneig i de repos; i els hem d'ajudar perque d'una manera o altre rómpin els vincles que les subjecten i les tenen aïllades; perque d'aquesta manera hei hagi més comunicat entre eis pobles germans, que hi serà millorant els medis de comunicació.

¿Me díu, amic Ferrer, que li expresi lo que senti sobre el tant trascendental fet de l'inauguració del ferrocarril?

Lo que jo sent, lo que jo pens se desprén de lo que ja duc escrit. Pens i sent qui hei ha un exemple i una lliçó.

Un exemple el mos doná D. Rafael Blanes que fugint de la comoditat i del benestar que la seva posició li podria proporcionar, se desviu, treballa, pora el seu patrimoni en empreses que beneficien a la Patria, i heu fá amb un cor noble i una ánima pura plena d'entusiasme i d'amor, i aquesta firmesa en les seves resolucions es la causa de que pugui vencer tots els obstacles que en el camí que condueix a la consecució del seu ideal pugui trobar.

I la lliçó, la mos dona le consideració del goig que varen voure que experimentaven els pobles de San Llorens Son Carrió i Son Servera, el dia 29 de Mars dia de l'inauguració del tros de la línea Manacor-Son Servera; la mos doná Artá, la primera vègada que la màquina vá arribá a la seva estació; i la mos donarán segurament els quatre pobles mentats, el dia de l'inauguració oficial de la nova línea Manacor-Artá.

I es que malgrat estar destruïts espiritualment per les lluites intestines que la política ha sembrades fent sempre obra negativa, escampant injustícies, criant odís i fomentant rencors entre l'humanitat. Aquesta conserva sanes ses llevós, i no necessita més, per doná fruits exquisits, que se sembli en

terrenos femats per l'amor, fent circular saba nova; destronant els personalismes i favoritismes, i entronisant l'imperi de la justicia, no necessita res mes que hi haja homs de rectes judicis i de vertadera moral cristiana que sapi-guen despèrt r les energies dels pobles perque posades en moviment puguin donar bon rendiment; perque les peses de la maquinaria estan en bon estat, lo que no están ben combinades.

I tal volta sigui l'única manera de posar una barrera an aquesta one rotja que a poc a poc invadeix tat el mon i que du camí de acabar en lo que tant ha costat a s homs, ja la civilisació;

Els pobles no serien dolents, si bons fosin eis seus directors.

MIGUEL NEBOT.

1er de Juny de 1921.

Estamos de enhorabuena, y si el peldaño del progreso es una base para serlo también de cultura para nuestros pueblos, podremos congratularnos doblemente y enorgullecernos de nuestro adelanto.

ANTONIO SOLIVELLAS

Inauguració de trens a Mallorca

Es interesant baix del punt de vista històric conèixer les fetxes enque s'han inaugurat les diferents seccions del Ferrocarril.

Per aixó posam a continuació les que ja ha inaugurades la Companyia "Ferrocarriles de Mallorca."

Inca--24 Febrer 1875

Sineu--17 Febrer 1878

Sa Pobla--24 Octubre 1878

Manacor--19 Abril 1879

Felanitx--7 Octubre 1897

Lluchmajor--5 Octubre 19-16

Campos--28 Febrer 1917

Santanyí--21 Juny 1917

Son Servera--29 Mars 1921

Artá--16 Juny 1921

A la meua vila

en la inauguració del Ferro-carril

Ben volgut poble d'Artá:
avui me plau recordá
sovint, com tenc de costum,
qu'els meus pares t'habitaren,
i els meus uis aquí s'badaren
d'aquesta vida a la llum.

No hi vaig viure gaire estona;
m'en dugueren petitona,
com aucellet tret del niu;
més; amb a quina aiegría
desiara jo sentia:
«Hi anirem aquest estiu».

Mentres l'hora s'acostava
sembla que m'atormentava
de l'impaciencia el foc,
i com voltros pensareu
no deixava de dar creu
fins ocupar el meu lloc

dins l'antiga diligencia,
bressol de la paciencia
dels passatjers encistats
qu'els jonios entrepel-laven,
i desiara los mudaven
quant ja estaven enrèmpats.

Els sodracs i polsaguera,
recort, de la carretera,
i d'Algaida el vei hostel
qu'em dava tant alegría
quant a camí mos sortia
amic, providencial.

La conversa alegre i franca,
l'aturada a Vilafranca
la més llarga a Manacor,
i del Coll l'aspre pujada
quant l'haviem doblegada
¡Si que s'aixamplava el cor!

De tant llare camí l'enuig
fugia, quant a Bellpuig
agoitant San Salvador
tot-hom esclamava. «¡Are!».
«Deu vos Salve Reina i Mare
nostra vida i nostro amor».

La senzillés i noblesa
de la vila, i l'escomesa
que mos feia en arribá
prou recort. Qui visitava
aquest poble, no es deixava
d'alabar la gent d'Artá.

Al contar les inclemencies
del acmí i las diligencies
mos contestaven es veis:
«Eli de vici vos queixau;
altre temps; si qu'era blau!
Noltros are som uns reis».

Reisi tot, era nua empresa
que a tot-hom feia peresa,
i aixó mos esplica cóm
tanta de gent sa moría
ben veia, i no coneixia
a Ciutat més que de nom.

Duran les llargues vetlades
a la llar enrevoltades,
com prou havien resat,
les notes amb la p'lima,
com si extractats d'una v'la
parlaven d'un a Coctai.

Somit sembla aquest historí
de tants d'anys, que l'ha m'ura
com a cisellada té;
mes d'avui la gran diada,
encara que suspirat,
somit me pareix també.

Veritat o fantasia
es aquell horriosa via
qu'hem contemplant amb orgull,
i el túnel de boca oberta,
com un mosaic, sempre alerta
que la seva presa engull.

Com d'una mare gojosa
senten l'estreta amorosa,
eis n'ets, deuant son plí,
aquets pobles com rems
los fa encara més gerans
la via qu'els ha unit.

Gentil comarca etsisera
avansa, creix i prospera
ves sempre de bó a millor;
orbes sien tes ganancies,
més no refues per raques
les costums de l'avior.

No te falt endr vespra la
la corona ben resada
en familia, com abans,
fases-nós amants
l'escomesa del boa temps
en que tots erem germans.

Jo som l'hami glosadora
qu'et deix d'amor en penyora
los batecs de lo meu cor.
¿Qui'n fill no estima casova?
Així po ués, vila meua
d'arté més preuat tresor.

En l'esclat de l'alegría
a cada artanenc voldria
avui estrenyè sa ma,
i erit amb lo poble meú.
¡Visca la Mare Deu!
¡Visca la vila d'Artá!

MARGALIDA ESTELRICH

Per l'inauguració del Ferroarril

La llei es la mateixa per l'ho-
mo individualment considerat,
que p'el poble: el benefici rebut
demana agraïment, en justa cor-
respondencia.

I seria tenir ben mesquina idea

de la millora del ferrocarril que
Artá avui inaugura, creure que
poren esser expressió i satisfac-
ció complida d'agraïment l'es-
plendidesa d'unes festes i el tri-
but de popular homenatge que's
dedica a l'insigne patrici que's
estat l'ànima de l'empresa.

El benefici s'estima i s'agraïex
en veritat, quant qui l'ha rebut
se'n sab servir en forma que, ho-
norant a qui l'otorga, importa el
propri engrandiment.

Per aixó, en mig del entusias-
me i de l'alegría, que umplen i
vessen del nostre cor d'artanenc,
no porem allunyar l'idea de l'o-
bligació i de la responsabilitat
que avui se contrau.

Fruir les comoditats que dona
el ferrocarril come medi de loco-
moció, es una ventatja que ten-
dría molt d'egoista, si al meteix
temps no fos aprofitat com ele-
ment de progrés per servir al no-
ble ideal del engrandiment del
poble.

Aquesta es, idó, l'obra que cal
emprende desd'avui, amb cons-
tant propòsit i amb perseverança
sense mençaps; despertant acti-
vitats que fins ara han estades
dormides i que tendrán més fácil
desplegament amb l'ajuda del
nou element de progrés; fomen-
tant tota iniciativa que vaji en-
caminada al be comú, sense mi-
res d'estrets i raquities persona-
lismes; abrassats tots amb santa
germanor, come fills d'una me-
teixa Mare que a tots mos som-
riu i mos beneeix desd'el puig;
caminant amb firmesa per les ví-
es de la rectitut de la justícia,
encesos el cor i la voluntat del
amor a la patria, com la locomo-
tora puja les pendents de la vía i
arriba al terme del seu viatge,
sotmesa a la direcció dels rails i
empesa per la forsa que li ve del
foc que du dins les seues entra-
nyes.

¿Será així l'agraïment? ¿Será
aquesta la manera de corres-
pondre?

Tenim confiança en el nostro
poble, i aquesta confiança mos
fa sentir les afalagadures d'un
consolador i confortant optimis-
me.

Es presentiment. No es profe-
cia.

Vendrán dies d'obligada re-
cordança del aconteixement que

durant tants d'anys es estat l'objecte dels nostros anhels i dels nostros sospirs. Vendrán festes centenaries en que's commemorarà la ja llunyana inauguració del ferrocarril: se recordarán noms, se retreuran fets... se repetiran obscquis i homenatjes... i el poble, ple d'entusiasme, bencirà la fetxa d'avui... I no creim enganarnos si deim, que'l desplegament i l'esponera de la seua vida serán celebraus com un fet d'esplendorosa *transfiguració*.

SEBASTIÀ ESTEVA PVRE.

RECTOR DE LA SEU

16 Juny 1921

El triunfo de una voluntad

Defiriendo gustosísimo a la galante invitación del Director de LLEVANT que ha tenido la oportuna y acertada iniciativa de vestirse de gala publicando un número extraordinario para festejar la inauguración del ferro carril Manacor-Artá, modestamente, como cumple a todo hijo de esta villa y amante del progreso, aposrto mi grano de arena a tan meritisima labor.

En el reloj de la vida parece que ha sonado la hora de Artá. Lo que parecía un sueño se ha convertido en una hermosa realidad. Plumas más autorizadas glosarán lo que representa este importante y positivo adelanto, y el servicio inmenso que se ha prestado a Artá y a Mallorca con la construcción de esta línea férrea.

En la organización social moderna, en la revolución económica que agita la sociedad de nuestros días, es considerado como uno de los más urgentes problemas, cuya resolución tiene una influencia marcadísima en el resurgimiento de las energías de un pueblo, el de la extensión de su red ferroviaria. Los que leemos un poco sabemos, que nuestros esclarecidos hombres públicos, señores La Cierva y Cambó, que no suelen hacer las cosas a medias, atentos a la voz clamorosa y unánime de renovación que España demanda, lo han hecho punto importante de su programa y bandera de sus propagandas y con esta significación han entrado en el Gabinete. ¿Qué extraño es que mi fraternal amigo Rafael Blanes, alma de recio temple, paladín esforzado de toda idea notable y generosa, que siente por el pueblo de sus mayores un cariño sin límites, pres-to siempre el corazón en alto y pre-

dicando con el ejemplo, haya realizado un verdadero derroche de energías, consagrando casi toda su actividad y luchando sin desmayo hasta conseguir dotar a Artá de tan valioso medio de comunicación? Pues siempre he creído y sigo creyendo, que en un pueblo como el nuestro, que parece que tiene anquilosadas sus facultades, que hacemos tan poco y soñamos tanto, no se hubiera dado este paso de gigante sin la actuación de este incansable y benemérito ciudadano, que con esta obra ha aquilatado su verdadero mérito, se ha consagrado como un valor positivo, y al rendirle todas justo homenaje, no hacemos más que pagar una deuda de gratitud.

Y ojalá sea este acontecimiento el propulsor de una transformación en el modo de ser de Artá, que en vez de gestear estacionario, reciba una impulsión vigorosa, que le ponga a tono con los tiempos que corremos; ya que en la revisión de valores que se va operando, después de aquella lección de cosas que fué la guerra, es ley ineludible y fatal, el progresar o perecer.

J. JUAN GINARD

San Servera Juny 1921

Optimisme i Perseverancia

Es ric l'home actiu i perseverant, perquè pot vencer al temps, capital de la Naturalesa.

LLEVANT

S'ria per tal violent susreureme a l'alegria que experimenta avuy el poble d'Artá i molt més encara no prende part en aquest acte d'homenatge al honorable patriici en Rafael Blanes Tolosa, amb motiu de la realització d'un projecte, que per el transtorn que du a la vida del poble, bé mereix el calificatiu de el més grandíós que han vist i pot ser veuran les generacions artanenques.

Fa pocs mesos, abans de la inauguració del tros fins a San Servera, al parlar del ferrocarril encara mos pareixia que somíaven, i val-aquí que de prompte s'opera en noltros un canvi. L'optimisme mos arrastra cap a la contemplació d'un fet, d'una realitat, conseguida per l'activitat i la perseverancia d'un home mogut per un ideal, li.

deal d'engrandiment del seu poble, empés per una forsa misteriosa, l'agrahiment profund i generós de fill, el qual, delirant per el qui li doná el ser vol acompanyarlo fins més enllá de la fossa.

L'activitat i l'agrahiment son una de les característiques d'En Blanes Tolosa, el qual, convensut com a bon cristiá, de que l'home no viu unicament per si mateix sino també per el bé del altres, mos n'ha volgut donar una prova.

I el seu treball *desinteressat* l'ha conduït de cap a l'èxit, perquè com diu el mateix Salvador: *Tot go que facis en el nom de Deu sirá ben fet*.

Per éll, répiga el nostre amic la més coral enhorabona. Per ell li restaran sempre agrahts tots els qui fugint de la materialitat dels nostros temps, voldrien que el poble estés saturat d'espiritualitat, de la sana espiritualitat que condueix a la perfecció.

I tu, poble d'Artá, pren d'aquest patriici el bell exemple de la perseverancia; amb ella trepitjarás tots els obstacles i la victoria sirá sempre l'hermosa consecuencia.

Amb el ferrocarril, entres dins una nova edat. Camina, camina sense descans Sia aquesta diada la fita imborrable que senyali el teu progrés. Essent el ferrocarril tan bon element d'intercanvi, fet digne d'ell. Vulguis presentarte a vista del turista qui devallarà dins la monumental Estació, no com un poble millor que els altres de l'illa dorada, sino com un mirai que reflectí admiració per sa bellesa, per sa cultura, per sa bondat.

LLORENS GARCÍAS FONT

Problema resuelto

Un eminente orador sagrado (l'acordaire), a la par que politico profundo, decia en ocasió solemne: «El progreso de un pueblo está en razón directa con sus rápidas vias de comunicación».

Ahora bien; fundados nosotros en este que podemos llamar *axioma del progreso*, no tememos en afirmar la siguiente proposición: «Con la inauguración del ferrocarril Manacor-Artá, queda resuelto para este último pueblo el problema fundamental de su vida progresiva».

Este es, pues, a nuestro entender, el mejor elcgio que podemos hacer de esta obra transcendentalísima para todos los intereses artanenenses.

ANDRÉS CASELLAS PERO

Profecia

AN EL POBLE D'ARTA, AMB MOTIU DE
LA INAUGURACIÓ DEL FERROCARRI.

Artá! Vell poble rústic, de descendència mora,
reclós dins una conca, voltada de turons...
Com un antic profeta, cap-baix, esperes l'hora,
de veure realitzades, tes seculars visions...

Digues, vell solitari, qu'has fet de ta nissaga?
Qu'has fet de tes donselles? ..Tos fills, hon son tos fills?
Recorda! Temps enrretera, la sort fou aciaga...
La terra era infeconda, 'ls sembrats eren mustiys..

Llavò fou quant, opresos, tos fills t'abandonaren,
eercant millor fortuna d'allà d'allà la mar...
Tes filles, ay... tes filles, a la ciutat cercaren
el pa que dins casseua trobaren a faltar..

I l'un darrera l'altre, partiren els millors...
„-Adeu, deyen, monpare! Mos bons germans, adeu!
Adeu siau ma mare! "I, dominant els plors.
"-Fe honda, tu los deyes, fe bonda fillet meu..."

Ja fa molts d'anys qu'esperes; ja fa molts d'anys i encara
no n'has sabudes noves dels fills que mes voltes
Digues, vell solitari: fins quant ton cor de pare
ha d'està mut i orbe de fills i d'alegries?

Ja basta de miseries! Ja basta de cadenes!
Aixeca'l cap d'enterra i aixample lo teu pit...
Circoli sang novella per tes cansades venes
i per tes conques verges, ressoni lo teu crit...

Espolsa eixa apatía que't ferma i t'esclavisa!
Espolsa eixa modorra i mira a sol ixent...
L'aurora d'un nou dia tremola ja indecisa
i' sol de l'esperansa s'aixeca resplendent!

No ho sents? Per dins tes conques qu'ahí restauen mudes
avuy ressonen cantic de goig i de victoria...
Recobra, vell profeta, les il·lusions perdudes!
Son ells!...tos fills, que tornen, sedents de vida i gloria.

Avant, poble de martirs i d'ànimes opreses!
Traballa amb fe i amb febre, comarca de Llevant!
Sía'l trespol que petjes, la font de tes riqueses,
I sia'l teu emblema: "Avant! Sempre endavant!"

Artá! Vell poble rústic, de descendència mora,
reclós dins una conca, voltada de turons...
Desperta, visionari! Ja's arribada l'hora!
Ja prenen forma vera les teues il·lusions...!

M. LOPEZ I LULL.

LA NISSAGA

L'au llevantina me porta flairosament la gran novel·la; d'aquí a pocs dies ciularà la màquina de vapor, entre los pinars i les hortes; i les fonçalades de l'artenenca serralada, reproduiran la veu del nou progrés!

A les hores—es ben probable—també jo sentiré ciular les bates en les planures del *Ahmás* o en les fonçalades de *Beni-Arós*. No cal dir-artanenc-que refflorirà l'evocació, surgint més potent que'l perill, personificant i parlantme la veu de la niçaga.

El patricisme es questió d'estètica; i l'estètica té per natural fonament l'estètica de les lleis naturals, insubstituïbles, del ordre. Quant la llei del progrés avença, amb ses conquestes, dins un poble, mercés a l'empenta amorosa, desinteresada, de ses fills, vibra com una harmonia sobirana evocadora de l'estètica del patriotisme autèntic. Qui parlem de l'amor a una Patria gran, aborrint a la patria casolana, no entenem la veu del patriotisme. El patricisme es consemblant ai só i al moviment de l'aigua. Tirau una pedra sobre l'aigua de l'*Estany de sa Torre*; la força caurà tota sobre un punt determinat, espargintse després de cada onada, més ample i abundantment. L'amor també, perque sia socialment feconda, cal que posi tota sa força sobre'l focolar i la vila nadiua, que serà el centre d'una sobirana expansió social; si es feconda dins la llar, serà feconda dins la vila, i de la vila s'espandirà'l só patriotisme, a las Illa benhaurada, a l'Espanya... sempre en cercles concèntrics, harmònics, victoriosos; tots los qua's reberen el primer impuls i tota sa força, de la força coral de l'amor primera. Si mercés al progrés que despunta arriba a cosmopolisarse la nostra antiga Vila, que no minvi mai l'amor a la niçaga i a la llar, qu'es la font abundantosa del só i fecond patriotisme!

Les jovenívoles nacions americanes, les velles ciutats de la France, les imperials de l'Alamania... obrin d'en pinta a n'ample ses portes daurades a los laboriosos fills de la nostra niçaga, i aquets-es un fet històric-no s'obliden may de sa Vila. A més de quatrecent anys arriba la coneixensa de l'arbre geneològic de la meua familia dins Artá; altre tant podrán dir casi totes les families artanenques; aquesta es la terra que fecondaren amb sa amor els nostres, avis, la terra que guarda les despulles dels nostres antepassats; la nostra niçaga es antiga, es filla de l'avior daurada; cal que l'amor nostra sia feconda i sia perdurable. Los aventurers no's preocupen de la terra ahont naixeren, ni podrán entendre mai la veu del

Patriotisme inicial; los fills d'Artá a través de la vida, tendrem sempre la dolça esperança de deixar nostres despulles, amb les nostres avis, a l'ombra del Puig de San Salvador!.

— — —

Serralaues artanenques! No vos alçau temerariament sobre la planura del mar. Puig de Sant Salvador que t'aixecas suament, pacíficament, com un munt de blat, en mitx de la feconda verdor de les hortes. En vostres cantells niven les àligues prendores de llarga volada. Si vos deixen, no vos obliden mai. Recorren cel i mar i terres llunyadanes, i a l'hora, tornan al niu, a l'antiga llar, més forts, més valents i més àligal.

— — —

No es Ulisses l'empenyidor del *monstre de foc*; es estada l'amor a la Vila; son els mateixos fills d'Artá; no hi ha que temer!

Mes cal recordar la prudència del recel Obrém les portes de la Vila al Progrés més, ¡alerta - Germans!

L'Eneïa nos dona oportússima lliçó; no oblidem l'ofrena grega del gran cavall d'artifici, iet a la ciutat gentil de Troia. Sens ella,

tu series, Troia;
i tu torretgeries encar ara,
o alla ciutatella priameia!

FRANCESC SUREDA (DE CAN TAFONA)

Tetuán—Maig de 1921

Record

A propòsit de la pròxima inauguració de la via-ferrea de Manacor a Artá i cumplint l'amistosa indicació de la Direcció del LLEVANT, li remet les presents notes per demostrar com anaven els nostros antepassats a Ciutat i la gran diferència amb que, d'aquí endavant viatjarem, si Deu ho vol.

Quant era petitó, sentia contá que molts d'homos veis no havien estat mai a Ciutat i si algú s'atrevia a empendre es camí se servia *des cavall de St. Francesc* per aná i venir de dita capital.

Com a fet extraordinari, es deya que el Senyor dels Olors D. Pere Francesc Font, tenia una mula molt caminant i que una vegada partint a la una de la matinada, aná a Ciutat, diná a ca sa mare que vivia an el carré de Sa Campana i d'allá a les 12 de la nit arribá altra volta, cap els Olors.

Això era en aquell temps una cosa mai vista; avui, heu fa qualsevol amb més comoditat i manco dubbés.

¡Com estaria Mallorca de camins i de fam! El meu padri me contava que l'any de 1828 estant ell en el llogaret de Cap de la Pedra, (no Capdepera com avui es diu malament) dues dones de la vila de Petra a peu i a demunt es cap, anaren a cercar i comprar blat per poder doná pa an els seus infants.

Mes tart, en l'any de sa fam de 1846. que sa barcelia de blat costava un duret d'or, Mestre Francesc Salem ja feia viatges a Ciutat, emplantant un mul, posant dos cous un a cada banda; es a dir, a la plollensina i d'aquesta manera feia es viatge mon estimadíssim pare i el seu cusi l'advocat i notable guitarrista D. Sebas á Caldentey que estudiaven en a uell temps i que Deu tenga en e cel.

L'an de 1861, partiren cap a Ciutat, di s un carro de parey amb un mataias damunt sa sola, des meu padri, l'amon Monserrat Lliteras de Son Catíu. Necessitaren tres dies per fé es camí d'anada i tres de venguda Les mules eren de primera, però quedaren atascades a *Ses Basses* de Vilafranca i amb moltíssima dificultat pogueren continuar el viatge.

Els estudiants que tenien que anar a Palma per los anys de 1863 i 1864 empleaven el carro de Mestre Francesc Guixó i d'en Josep Josepet; passaven a mitja nit o sa dematinada p'els *Hostius d'Aigaida*. La *posada* tenia poques comoditats, una taula llarga i bruta; una guinaveta fermada a una cadena per evitar que la robassen i un o més cous frits amb oli que tenia molta saba i a dins un plat negre i bastant descuidat, les se menjaven.

Quant l'any 1867 vaig tenir que ingressar a Montission (fins ara Institut General i Tècnic) surtiem amb una mala diligencia a les dues del capvespre, a les sis arribavem a Manacor, tenguent d'estar aturats fins a les dotze de la nit, que alia volta embarcavem en unes diligencies d'en Sureda o de l'amon Bernat Begó i el primer, qu'era un *sátropa*, quant mos tenia dedins, estrets,

tancava sa porta i deya: "Vos n'a-nireu cam a papes."

A l'ondemá demati a les 8 o a les 9 arribavem a Palma, morts de fret i de son.

No deixava de ser célebre sa competencia de diligencies entre la den Pau Correo i la de mestre Tomeu Mangol. El primer arribá an el punt de passar els viatgers de franc d'Artá a Manacor, i quant era an el Coil d'Artá, que tots havien de pujar a peu, los convidava a beure una copa d'aigordent i un rollet.

Aquest traji i aquests sufriments, dificultats cessaren en part, quant el ferrocarril arribá a Inca, perque els més atrevits, qualca vegada anaven a dita vila per tenir sa satisfacció de viatjar una hora en ferrocarril, pero era més el disgust qu'el gust i sols s'obtingué gran benefici quant la línea va arribar a Manacor.

Antes i amb motiu de empendre les obres aquestes D. Rafael Blanes Massanet vengué aquí acompanyat d'alguns de la Junta del Ferrocarril, convidant an els senyors a suscriure se prenguent accions a la Companya, pero o per falta de diners o poca fé en s'empresa, no va tenir éxit el viatge i foren molt pocs els qui afluixaren la mosca, però apesar d'aquesta falta de civisme, s'extengué la via i venturosament arribá a Manacor el ferrocarril dia 19 d'abril de l'any 1879.

De lo molt qu'ha treballat D. Rafael Blanes Tolosa per dotá an aquest poble de ferrocarril, tots heu saben i no cap dupte que la nostra vila el tendrá eternament gravat adins el seu cor com a fill estimadíssim.

Ara es dia qu'arribi la locomotora amb ses autoritats, venguen festes, però alerta a estirar-se més que'l llensol perque ja's sap, se mostren es peus i després, nigu vol carregar amb so mort; i s'han de pagar els deutes i llavó vendrán les dificultats.

J. SANCHO LLITERAS

Artá 1.er Abril 1921

Ante la inauguración del ferrocarril de Artá doy ante todo gracias a Dios y a la Santísima Virgen de San Salvador por tan gran mejora, recuerdo el interés que en ella tenía mi padre y lamento no tenerlo en estos momentos a mi lado juntamente con mi madre, mis hermanas Peironila e Isabel y demás seres queridos, (q. e. p. d.)

RAFAEL BLANES TOLOSA.

* * *

Al inaugurar-se el ferrocarril de Manacor a Artá, siento que una vez más, se cumple la predicción de Stéphenson

El 27 de Septiembre de 1825, aun no hace cien años, se inauguró en el norte de Inglaterra, el primer ferrocarril que se dedicó al servicio de viajeros entre Stock ton y Darlington. Jorje Stéphenson el eminente ingeniero, que patrocinaba la citada línea decía: «Los caminos de hierro, reemplazarán bien pronto a los demás medios de transporte, y servirán lo mismo para el Rey, que para el último de sus vasa los; y no está lejos el tiempo, en que será al operario más ventajoso que ir a pié, marchar a su trabajo en camino de hierro; sin duda que habrá grandes dificultades que vencer, pero no es menos cierto, que vosotros veréis lo que acabo de predicaros y estoy de ello tan seguro, como de que vivimos ahora»

No se equivocaba el inventor de la primera locomotora (que merezca el nombre de «vill» cuando indicaba que sería necesario vencer muchas dificultades. A la primera línea que se proyectó en 1817, el Gobierno puso muchos inconvenientes, y hasta cuatro años después, no se pudo empezar los trabajos; una vez que se obtuvo la autorización del Gobierno, era preciso entenderse con los propietarios de los terrenos, que debían atravesar; sin ninguna protección del Gobierno, casi todo el terreno pertenecía al duque de Cleveland y éste no consintió que la vía cruzase sus dominios, por temor a que los trenes alejasen la caza de sus bosques. Se hizo un gran rodeo, y la línea fué construida sin tocar los dominios del duque. No es posible explicar los terrores que inspiraron las primeras locomotoras a nuestros antepasados. Se aseguraba que serían imposibles los pastos, en las cercanías de las vías férreas; que los humos de las máquinas envenenarían los aires y serían causa de la muerte de los pájaros, que las chispas que se desprendían de las locomotoras incendiarían las casas y los campos. Llamaban visionarios a los hombres amantes del progreso que pretendían sustituir las diligencias y las postas, por los ferrocarriles. Se horrorizaban de que se alcanzaran con las locomotoras las velocidades de 16 24 y aun 32 kilómetros por hora. No concebían que máquinas que a lo sumo pesaban ocho toneladas, lanzadas a estas que ellos llamaban grandes velocidades, pudieran circular sobre los railes sin destruirlos, ni romperse ellas mismas

o descarrilar. Los hombres sensatos contrariaban las aspiraciones de los hombres de génio; sin embargo la inauguración tuvo lugar, en medio de un concurso inmenso de espectadores.

La gran idea lanzada por el inventor se realizaba. La primera línea dedicada al transporte de viajeros a gran velocidad, fué la de Manchester a Liverpool. Dos años después en 1827, comenzó el ferrocarril de Londres a Birmingham, en 1840 es decir en ocho años escasos, se habían ya construido en Inglaterra 2400 kilómetros; 1200 en los Estados Unidos; 800 en Alemania y 440 en Francia. De dicha fecha data también en nuestro país, la importación de los caminos de hierro, pues en dicho año, se concedió el ferrocarril de Madrid a Aranjuez, si bien el primero que se comenzó fué el de Barcelona a Martorell (23 kilómetros,) que se inauguró en 28 de Octubre de 1848.

El número de kilómetros aproximado de líneas férreas que existen en Europa, asciende a cerca de 350.000 kilómetros

Ahora al inaugurar y extender este precioso elemento de civilización, a todos estos pueblos para mi tan queridos, justo es recordar el nombre de aquel inventor, que predijo que los demás medios de transporte, serían reemplazados por los caminos de hierro, en los pueblos civilizados.

JUAN CEBEDÓ
INGENIERO MILITAR

A LA VILA D'ARTÀ

Passava triomfant la locomotora
i la vall ressonava amb crit de desmai,
amb el sol resplandia en la raedera
i boires formava el seu fum dins l'espai.

Artà, avui comences un'tra novella
tots els qui t'estimen bé hu deven sentir
tots els qui suspiren perquè sies bella
posen l'esperança en el teu avenir.

Ara's teus productes tendrán més
tots fills al conró donarán sos afanys,
fàbriques noves aumentarán ta vida
i més gran riquesa tendrás dins pocs

Amb el ferrocarril que va amb llau-
esperits selectes te visitarán,
i nous trobadors ungits de ta bellesa
tes gracies, i glories pel mon, cantarán.

Tes maravoloses coves encantades,
serán admirades per molts més viatgés,
bells palaus de marbre construïts per
molta fama tenen, ara'n tendrán més

Mil enhorabones mereixes, bon po-
que los teus esforços has sabut juntar
a una voluntat propulsora i noble
d'ànima patriota qu'ha sabut triomfar.

Tot cor mallorquí de goig avui s'
i per ta creixensa fa un vot fervent.
Tot bon Llevantí avui amb tu exclama:
¡Beneït sia en Blanes! ¡Benvingut es el

Francisca Catany

Son Carrió 4 Juny 1921

A LA MARE DE DEU DE SAN SALVADOR

Fins ara, Verge de Sant Salvador,
i Mare nostra, extenguent
la dolça mirada maternal a tot
lo que ateny el vostre trono pro-
tector, que se destaca sobre el
capçal de montanyes que guai-
ten an els remots fondals de tra-
montana, guarnides de l'auster
i etern ramatge dels pins, oliveres
i alsines; contemplaveu aquells
riallers ametlerars i horts, els
fresquívols prats, els uberrims
figuerals, al entorn de alegres
pujols, i solcats per camins i ca-
rreteres, en la blancor de les
quals formiguetjaven lentament
els conradors i ses bisties i car-
ros.

Baix d'un sol amorós brostava
l'anyada, al só de aquelles llar-
gues tonades que endolcien el
traball, i que arribaven fins an
el vostre casal de pau, duites
per amics oratjes i mesclades
amb les veus de l'aucellada.

I su-allà baix la vila, i la vos-
tra fillada, cantant i sufrint, tra-
ballant i divertintse, amb los ulls
girats a Vos.

Ara, ¡Oh Verge Santíssima! una nova activitat vé a juntarse amb les velles; rebem l'abraç amigable d'altres cultures: Un novell crit vibrará esqueixant el tranquil espai del nostre terme; un regueró de fum blanc, ratxant la pacífica verdor dels nostros camps, senyalará un nou camí de progrés i riquesa; el fener i ràpid convoy, remenant i espolsant el pererès i rutinari traji, mos durá altres manifestacions de vida.

Síia tot baix de la vostra benedició. Lo vell i lo nou cauen dins el matern agombolament que sempre mos heu dispensat.

No permeteu que el nou vehícol síia portador de febres estranyes i indefinides, de exòtiques i malatisses gaubances, d'idees nascudes de cervells desconcertats i anormals.

Venga sí més salut, més riquesa i benestar, més llum i energia, més cultura a les costums, més perfecció social, més bellesa a les nostres morades, més intensidat a totes les activitats. Però tot dins el concert de les lleis divines; dins el bon sentit cristià que, rebut del cel, forma el fons del nostre viure, i que se avé tan bé amb l'harmonia de la naturalesa; dins el virginal perfum que derramau. ¡Oh Puríssima Reina del nostre poble! per tot arreu, i que cria amor pur, autoritat, respecte, laboriosidat, desinterés i tota virtut que endolceix les energies i activitats i les fa sanitoses i fruïteres pe'l bé.

F. ESTEVA BLANES PVRE,

4 Juny 1921

¡¡AVANT!!

A D. RAFAEL BLANES, AMB MOTIU DE L'INAUGURACIO DEL TREN A ARTÁ.

Lo que fou un somni, bell somni ideal, lo que no més era projecte atrevit ja es un fet real.

¿Qui ha duita a bon terme l'obra colosal? La constancia invicte d'un patríci ardit que pel nostre poble treballa amb dalit.

La seua memoria per sempre viurá fulgurant de gloria

dins la nostra historia,
dins la nostra vila volguda d'Artá.

Apar que tot vibra de joia: les prades, horts i torrenteres de les encontrades rients i florides del nostre terror uberrim verger,
que's bada al bell mitx d'altesserrala-
(des.

Com una riuada, p'e de seny, avansa i creix fu que fores mon breçol nadiu: que la fe dels avis el don tremp i briu —poble amb fe robusia lo que vol al-
(cansa.—

Amb es nent i cura guarda a tota ultransa, com herencia pura, com prenat tresor, que amb l'argent no's compra, que val
(més que l'or les tradicions

¡Fet gran! més no oblidis les velles can-
(çons

* d'antigò embaumades; que ressonin sempre per valls i turons aquelles senzilles, populars tonades de tes candoroses, fresques codonades, maselles de saba, de saba esclatant...

Son un troç de patria, son un troç de
(cel, sang de la sang nostra, dolçes com la
(mel que anyorança hem duen de mon
(temps d'infant.

FRA GABRIEL TONS T. O. R.

¡¡Ja tenim es ferrocarril!!

Tant com s'es anat acostant a Artá es caní de ferro, han arribat al nostre poble fortes i contínues onades d'entusiasme, qui, de cada día mes grosses, desinteresades y nobles, despertan tots els elements artanencs de la secular i obligada apatia en que dormian.

¡Ja tenim es ferrocarril! exclaman tots amb alegría inmensa, amb una satisfacció propia del qui se complau amb lo que ja pasa actualment; amb so plaer del qui endevina l'engrandiment que espera el gran be de que disfruta.

¡Ja tenim es ferrocarril! me diuen tots els que trob. I, uniat an es ferrocarril s'esperansa d'un pròxim resurgiment, uns me parlen de carrés nous y de plasses també noves; altres projecten amples vies de comunicació qui servescan de passeig y unescan en linea recta o gracio-

sament endulada les carreteres de Sta. Margalida Manacor, Sa Servera y Capdepera. Hi ha qui espera un tranvia que vaja a Capdepera y a ses Coves. No falta tampoc qui somia amples y espaloses locals per escoles, qui prou falta fan. Sem amics del art qui voldrien veure fonts artísticas y monumentals que embellessen els nostros carrés amb la riquesa d'aigo que deu mos ha regalada; y els entusiastes del nostre gloriós passat ja se gos-en, com si estiguessin acobats, davant els monuments que esperan aixecar als grans personatges historics de la nostra bella terra, qui per les seves virtuts e influéncia cristiana y social mereixen esser admirats e imitats, tant per los presents, com per les generacions futures.

Tots els bons artanencs vuldrían que fos la mes hermosa de Mallorca la nostra líia ara amagada vi a. la vila d'Artá qui s'aiga airosa dins un camp el mes variat y de garrida perspectiva, favorida pel Creador en ses gracioses muntanyes qui l'enrevoltan y pel devot y bellíssim santuari de *San Salvador* desde ont la Mare de Deu vigila y protegeix amb maternal cuidado el poble que ha vist neixer y creixer a baix de sos peus, al poble qui desde la seva infancia se gloria amb sant orgull de esser devot de la *Mare de Deu de San Salvador*.

Mirau doncs com l'actual millera del ferrocarril ve a ser com un precíós anell qui uneix la futura grandesa del poble amb son gloriós passat.

Amb sa venguda del ferrocarril la vila d'Artá se sent reanimada. Reverdeix dins sos fils l'esperit gran y nobilíssim dels gloriosos avis qui, al mateix temps que la dignificava la fa capás d'un futur engrandiment moral y material.

Aquest engrandiment vendrá de vefas. A poc a poc arribarán a esser realidats ses milleres qui avuy nos pareixen boas quimeres. El poble prosperará, no me cap dubta; prosperará molt, sí, allunyat de s'impiedad mare de vils y xeres egoismes contraris a s'esperit cristià, s'inspira en la verdadera caritat en Deu y amor al proïsme en que se distingiren els nostros cristians majós devots de la Verge Santíssima y de son amat Ninet.

Cuant s'egoisme s'entronisa dins un poble malgasta ses energies dels de d'amunt, inutilisa ses dels qui están a baix, cacen odis per tot arreu y no fa, ni permet que els altres fassen res de positiu; se seva o'ra es destrucció y extermini.

Al contrari, sa caritat cristiana, generosa com el Mestre qui la mos va ensenyar, sacrifica ses propias conveniencias en es be dels altres

suma ses forses populars, no té impossibles; realisa els projectes mes grans; obra vertadés miracles

El ferrocarril de que avuy nos gloriám no es el resultat del egoisme no. Es el fruit de s'esperit cristiá; fecont perque es dessinteressat y de sacrifici, de que han donat proves els qui son s'ànima de tan excel·lent millora; de s'esperit que nos deixaren com a riquíssima heretat els nostros piadosos pares.

Els l'adquiriren mediant la devoció a la Mare de Deu.

Noltros el conservarem per la nostra gloria, per la futuro grandesa de nostra vila y bon nom dels nostros avis, si, com a bons artanens, no perdem de vista el *Puig de Sant Salvador*.

FRA FRANCESC FORNÉS T. R.

oo

Rafael Blanes y el ferrocarril

Mientras un pueblo—nuestro pueblo—, siguiendo una rutina de medio siglo, dormitaba soñando en que la ola invasora de la civilización le traería el ferrocarril que necesitaba para redimirse de la cautividad, Rafael Blanes y Tolosa rumiaba, en la soía compañía de si mismo, la manera de inventar una porción de cosas que eran previamente indispensables para llevar a la materialidad de lo tangible lo que en la colectividad era ensueño milagrero, y en él era un Ideal *vivo* de toda la existencia.

Llegó un momento propicio, y Rafael Blanes fué sacando del caos de nuestra apatía, solidaridad para el esfuerzo, sinergia colectiva, afiliación a su ideal, acatamiento a una voluntad directora, reconocimiento de un prestigio, canalización de la anarquía espiritual, entusiasmo, que eran las cosas que hacían falta para emprender la escabrosa ruta. Y de un pueblo donde cada hombre era un reino de Taifa, hizo una República de Platón.

¿Cómo pudo, desde el principio, ponerse Rafael Blanes en condiciones de partir con rumbo a las Islas Afortunadas, y regresar luego a este pueblo montado en una locomotora?... ¿Cómo fué descubierta la gravitación universal? ¿cómo fué erigido el Templo de Jerusalén? ¿co-

mo se llegó a compilar la *Summa theologica*? ¿cómo fué escrito el *Fiusto*?... Salvando diferencias de especie y de categoría, en el fondo de toda empresa humana, laten, con mayor o menor fuerza, pero inmutables y eternas en su esencia, las leyes de la vida. Y la respuesta de Newton a los que le preguntaban cómo había podido descubrir sus leyes inmortales, es una fórmula perenne, que, en nuestra vida corriente y moliente, podría explicar, en pocas palabras, la génesis psicológica de muchas acciones meritorias: pensando en ellas constantemente»...

Rafael Blanes pensaba firmemente, intensamente, constantemente en el tren. Y de aquel pensamiento *verdadero*, tan *pensado*, tan vivido, que era alta tensión espiritual de todas las horas, y continuamente forcejeaba con arrestos de niño rebelde, para dejar su anímica mazmorra, y colocarse en medio del espacio, ha surgido la realidad espléndida de nuestro ferrocarril: de aquel pensamiento, y también de la simpatía, de la sencillez, de la franca cordialidad de Rafael Blanes, de su innata propensión a considerar a todos los hombres, a distinguirles por igual, a medirles a todos por el mismo rasero; que es como si dijéramos de la paradoja del dominio, en virtud de la cual el perfecto dominador es, a su vez, el perfecto dominado.

La perseverancia y la simpatía han sido la varilla mágica que ha hecho brotar agua de la peña de Horeb, y que acaba de constituir, entre nosotros, una muy interesante lección de cosas, conocida, de siempre en el mundo de la actividad, recordada hace más de un siglo por Napoleón, cuando decía que «la palabra *imposible* es una palabra vacía de sentido, que sólo se encuentra en el diccionario de los tontos».

JOSÉ SUREDA Y MASSANET

Quién lo creyera

Y a la verdad, si un día nuestros abuelos hubiesen visto en el horizonte del porvenir, esa máquina de

hierro que con su penacho de humo va deslizando e velozmente sobre los rieles ingeniosamente preparados por los obreros, y atravesando llanuras, montañas, ríos y abismos, pone en comunicación pueblos y ciudades. ¿quién duda que para ellos hubiera sido una visión imaginaria, un sueño irrealizable? No obstante aquella ilusión y aquel ensueño que tener pudieran nuestros antepasados, hoy es una verdadera realidad; realidad que ha prestado servicios sin cuento a todo el mundo civilizado; realidad que ha servido al hombre como de alas monstruosas para que volara con toda rapidez y sin obráculo alguno sobre el dilatado campo del progreso.

Efectivamente, el ferrocarril es el símbolo hermoso del progreso. Y habrá tal vez pueblo alguno civilizado que no sea de él verdadero amante?

Quien duda que no, por eso nosotros podemos estar completamente satisfechos y sumamente orgullosos por haber estrechado amigablemente la mano a ese glorioso compatriota, el progreso, haciendo que entrara triunfalmente en nuestro pueblo esa máquina de fuego, cuyo vibrante y sonoro silbido anuncia todos los días su feliz llegada.

Y nuestros padres, y nuestros ancianos hondamente impresionados al contemplar este acontecimiento tan grande cuyo recuerdo no se borrará nunca de nuestra memoria, no han podido menos de exclamar: *Quién lo creyera*.

Y en efecto, nadie iba a creer, dadas las dificultades que se presentaban al paso, que llegara a realizarse este hermoso y laudable proyecto, pero al fin se realizó, gracias a los heroicos esfuerzos de nuestro amado paisano D. Rafael Blanes Tolosa, alma y promotor de esta aplaudible e inmortal obra, quien ha trabajado con ahinco y denuedo hasta ver plenamente satisfechos y cumplidos sus deseos.

Pueblo de Artá, reconoce al que te quiere bien y desea vivamente tu prosperidad y bienandanza consagrando estos hermosos días de fiesta tomando parte activa en todos los actos cívicos y religiosos que van a realizarse.

FR. MATEO AMORÓS

AHÍ I AVUI

PÉ s inauguració d'es Ferro-
carril d'Artà

Quant es senyó d'ets Olós,
confessat i combregat;
prelènia anà a Ciutat
i an es poble deia adió;

Ensellaren en Poncell,
qu'era un mul de bona trassa
posant dins cada beassa
un tibulet i una pell;

I, casi amb orde de metje,
dues de ses seues fies
s'hi ensistaven per tres dies,
caminant per mala petja

Si sa nit les era franca
a hostel o possessió,
torsudes com un grampó
ja anaven per Vilafranca (1).

Més tard va esser un recreo
arribar a Manucó;
jeŝ cavall d'en Pau Correo
mos hi duia com un tró!

Llevò en Mangól fè dieta
espèlant dues nits,
i mos ferem llepatits
d'aquel bac o galereta

Finides vacassions
d'estudiants carregava,
i es camí tot s'alegrava
de rialtes i cansóns.

Avui a ningú sab greu
passà es Coll d'es Cassatò,
i en dexà Son Salvadó
dú; ¡Salve, Mare de Deu!

I, mirant cap a la dreta,
an es Formigué cançó,
(un puig qu'en es coll d'Artà
destaca sa línia neta);

«—Formigué, formigueret
tú axeques es dit de bades:
no pujaré més vegades,
tomabans, en bru-ca fret.

«es camí qu'an es teu peü
sa diligència ehi fa voltes,
perque ara li canta absolltes
un rival que no té preü;

• I mos dú amb comoana
amb una fua pasmosa
es tren d'En Blanes Tolosa
inquatre hores a Ciutat!

(1) Així de nines, feren es primés
viatjes a Ciutat ses fies avies de D.^a
luana d'ets Olós, i m'ho cantaren mol-
tes vegades.

«¡Formigué formigueret,
més dret qu'una canya fella,
d'Artà avansat centinel-la ..
per mi, ja pots está dret—»

Espinilla

Revelació

L'encantament de nostres so-
ledits augustes es trencat per a
sempre.

Gloria i lloança i benedicció-
perdurable al violador de l'en-
cantament.

L'imaginació delirant, em fa
veure la comarca llevantina sor-
tint del misteri: bella com illa
del fons de les aigues, voltada
d'escumes; bella com perla del
fons de la copinya, irisada d'ori
ents. Jo la sent estremir-se de
plaer sota l'esguart de cent ulls
ávits: tota freturosa mostra l'es-
clator de sos encants i exita el
sentiment de sa bellesa fins ara
més ignorada que les nostres me-
ravelles subterrànies. Par que
diga: «Mirau-me!».

Blavor de mar i canbiants d'
arbreda i polieromia de roca,
deliten la vista; somriures de
valls i exultacions de muntanyes,
agiten l'esperit.

La varia solitud torbada només
per la silueta errívola del conra-
dor i el vol seré de les aus de
presa, trulletja ara, com un ei-
xam, amb l'agitació del tráfec i
el turisme; el silenci dormit per
l'údel de mar i el gemo del vent,
ressona amb gaies sonoritats de
passatgers afanyosos i de belles
passatgeres. I l'acompanyament
de la sirena a vapor, amb ses es-
tridencies ingrates, me sona al
cri triumpfal del geni dominant
la natura.

I amb el va-i-vé, circula la vi-
da. Pobles aïllats, nodrits de sa-
ba milenaria, revendrán pots-
com planta vora correntia d'a-
gues, i s'expandirán en bellesa
de nova ufana i d'abundosa fruii

ta Deu los beneiesca, qui es
Font de tot bé, i els sants titu-
lars-El Salvador, St. Miquel, St.
Joan, St. Bartomeu, i St Llorenç-
los conservin en sa guarda.

De millennis enrera, aqueixes
comes i turons contemplen está-
tics la successió incessant de
generacions-aborigens, romans,
vándals, sarraïns i cristians-en
perpétua agitació de lluita i de
treball, de passions i virtuts. Jo
sent, dormida dins ma sanc, la
fogor de tota aqueixa mescla an-
cestral: li vent la cendra, i puri-
ficada per la caridat cristiana, l'
oferesc en holocauste al Pare qu-
está en el cel, per tots els qui pas-
saren, per tots els qui vendrán.
Regió esplendent i suau com una
tanagra, encisera de gracies he-
léniques. Ajaçada dins l'orient,
s'adorm al ritme de la pau, tota
mórbida i fecunda de pa qui en-
vigoreix, d'oli medicinal, de vi
alegrador del cor de l'home, i
de mel i llet i fruita saborosa; i's
despert a la carícia del vent de
mar, qui, amorévol o gelós, li
destrena sa cabellera musical de
pins i d'alzines. Terra de matina-
des idliques i d'horabaixes enyo-
radiços; terra de més amors
i de més dolors!. D'avui enda-
vant serás coneguda i admirada,
i se multiplicarán tos amadors.

Benhaja l'enamorat revelador
de tals meravelles.

Peró suspirem p'el trobador
qui, a só de flauta o mandolina,
ha de cantar encara ses gracies
i son bon aire.

SALVADOR GALMÉS

Juny de 1921

Aquest periódic está subjecte a
censura esglesiástica.

HACIA EL PROGRESO

Con insistencia me pide el ilustrado amigo Ferrer unas líneas para el número extraordinario de LLEVANT, y qué hacer ante su amable y reiterado requerimiento que me pone en invencible apuro, por lo indocto de mi pluma, para satisfacer el deseo del buen amigo que infatigable multiplica sus esfuerzos para que, como monumento perenne, quede grabado en la memoria de los tiempos, hecho tan memorable para el pueblo de Artá, como es el de la inauguración de la vía férrea?

Acceder a su amable ruego y a vuelta pluma, ahí van esos desilvanidos renglones.

Artá despierta de su letargo, y, gracias al esfuerzo de su hijo predilecto D. Rafael Blanes Tolosa que elemento poderoso compañía le dijo «levántate y anda» y desperdica sus energías y hacha a un lado los arcabuz, molestos y perezosos medios de comunicación y se abre una vía férrea, inaugurando así una nueva era merced a la que se multiplicará su actividad adquiriendo las condiciones de rapidez, exactitud, perfeccionamiento y economía que caracterizan estos medios de transporte, elevándose al nivel de los pueblos que gozan de este beneficio del progreso y poniéndose en relación directa con ellos en el extremo de uno de los tentáculos de ese gran cefalópodo que constituye la red de ferrocarriles.

Si en cada uno de los pueblos de España surgiera, como ha surgido en Artá, un hombre de temple activo y amante de su tierra, no se haría nuestra nación en uno de los lugares más inferiores comparado con las demás naciones europeas con respecto a vías férreas, pues así como su promedio de ferrocarriles no pasa de 295 km. por cada 1000 km. (en Bélgica su promedio es de 160, en Inglaterra de 120, en Alemania antes de la guerra era de 100, en Francia de 86 y en Italia de 56, se elevaría en proporción y con ella su riqueza material.

Ella se pone de manifiesto fijándonos únicamente en las industrias siderúrgicas y explotaciones carboníferas de nuestra nación, que se ampliarían e intensificarían si la Ley de ferrocarriles secundarios de 22 de Julio de 1912 obtuviera en la práctica completo desarrollo, pues se redimiría de la humillante contradicción de ser nuestra economía nacional la que más hierro produce y la que menos fabrica.

Nuestras minas de hierro producen anualmente 12 millones de toneladas de mineral, de las que exportamos 9 millones que nos rinden 112 millones de pts. y a cambio de esta exportación compramos al extranjero 168.000 toneladas de hierro elaborado por el que pagamos 132 millones de pts. Si nuestra metalurgia, que sería más floreciente con mayores medios de comunica-

ción, elaborara los 9 millones de toneladas que exportamos, obtendríamos en nuestra balanza económica, de 800 a 1000 millones de pts. más al año.

Más trascendental sería la acción vivificadora respecto de las explotaciones carboníferas, pues el consumo de carbón mineral que durante el decenio de 1900 a 1910 acusó un aumento de 250 000 toneladas, se duplicaría rápidamente con la mayor difusión de los transportes ferroviarios. Y así podría ser redimido el triángulo de 75 millones de pts. oro, que anualmente pagamos al extranjero para adquirir dos millones de toneladas de carbón, que pueden producir nuestras minas, pero que no pueden transportarse a los centros de consumo por falta de medios suficientes y por eso no las producen.

Es pues un hecho natural que el pueblo de Artá se vistió de gala y exteriorizó su entusiasmo al inaugurar su línea férrea, porque además de apertarse con ello su grano de arena al progreso nacional, se emancipa de su secular medio de comunicación relegándolo en segundo lugar para obtener las ventajas del progresivo de las vías férreas, vislumbrando así en horizonte no lejano una era de mayor prosperidad y riqueza con el mejor acceso de sus productos agrícolas a los grandes mercados y con el más rápido y más frecuente contacto con los centros comerciales, fuentes de riqueza y actividad mercantil.

L. PASCUAL.

FERROCARRIL

Beneficios—Gratitud

Artanenses: Palabras quisiera encontrar de gratitud y de reconocimiento, en nombre de todo el vecindario, frases serenas que reflejaran el afecto y simpatía hacia mi primo Rafael Blanes Tolosa por su gran labor realizada quisiera en fórmulas concretas expresar el valor social y económico de sus empeños, coronados hoy por el más honroso éxito.

La protección de la providencia de Nuestra Virgen del Salvador bien manifiesta está para el organizador de tan magna obra, que venciendo las mil dificultades e imponiéndose sacrificios sin cuento, en beneficio de los demás, después de un trabajo árduo, de una actividad sin límites ha conseguido la realización de uno de sus más grandes y más bellos ideales beneficiando con ello a nuestro Artá y por consiguiente a todos nosotros, extendiéndonos su bienhechora influencia porque es cristiano y noble y por lo mismo lleno de caridad y misericordia para con todos.

Dice un autor español que no es posible alcanzar un país supotencial más elevado sino mediante científica movilización de sus recursos naturales, y este pleno accionar resultará tan solo practicable sobre la base de un sistema perfecto de circulación interior. De pueblos insensatos dignos de la tutela extranjera es no perseguir con avaricia y vida sin reposo la máxima expansión viable. La intensidad circulatoria es condición indispensable de la robustez mayor de un pueblo. Y permítidme algún detalle sobre los beneficios derivados de la construcción de nuestro ferrocarril que conviene tengamos muy en cuenta: 1.ª Relaciones más frecuentes, más rápidas, más económicas entre los pueblos de la Isla con gran beneficio para la agricultura. 2.ª Desarrollo del comercio y de la industria. 3.ª Supresión casi completa del costoso transporte por carros etc. de las materias pesadas y voluminosas. 4.ª Reducción del precio de todos los artículos de consumo vendidos a su destino, harinas, azúcar, carbón, cal, abonos, con gran ventaja para el público. 5.ª Establecimiento de industrias nuevas donde no las hubiere todavía, trabajo asegurado a los obreros. 6.ª Rabaja sensible de los gastos de entretenimiento de las carreteras. 7.ª Economías proporcionadas al Estado por este último concepto y además por la supresión de numerosos servicios de correos. Además el transporte ferroviario es un estimulante para la producción y el consumo. El Ferro-carril crea cultura y riqueza, nivela los precios en el sentido de permitir un descenso máximo al facilitar la concurrencia al mercado de productores, disminuyendo los precios de transporte; agranda poderosamente

UN SOMIT VER

Jo que estich avesat a mirar Artá desde Ciutat, porque casi may el puch venne de més aprop, he seguit amb alegría tota millora que aenrás el camí per anar a n'aquella terra benehida, que sempro he anyorat.

Anar a Artá amb una volada há estat sempre el somit de tots els artanenes que n'estam fora

Ydo bé, lo que tota la vida havem somiat ho tenim ara de bons de veres: un camí de ferro que ja arriba a Artá i un cavall de foch que mos hi du amb una tirada.

FRANSESC DE P. MASSANET

la capacidad de consumo, siendo con ello imposible, ni la anemia en unos puntos ni la congestión en otros, ya que se establece un sistema circulatorio perfectamente organizado en donde las carreteras y los caminos vecinales actúan de vasos capilares y las vías férrreas de venas y arterias.

Por último, el ferrocarril es un instrumento de trabajo y como tal susceptible de crear riqueza.

Esta es someramente esbozada la magna y trascendentat obra llevada a cabo por nuestro gran patricio Blanes Tolosa. Todos los de Artá le debemos eterna gratitud.

R. Q. BLANES.

El ferrocarril de Artá

Ja ha arribat el dia suspirat de veure entrar per primera vegada an el nostre poble la máquina del ferrocarril.

Aquest fet serà memorable dins l'història de la nostra vila; aqueix dia sembla que el poble d'Artá haje d'entrar dins una vida nova, dins un nou ambient ab motiu de l'inauguració del camí de ferro que l'ha de posar ab relació directa e immediata ab els altres pobles de la nostra Roqueta.

Però aqueix fet anirà sempre unit al recort d'un fill predilecte del nostre poble, perquè per ell ha treballat, per ell s'ha sacrificat sempre, per la seva cultura per el seu progrés, solventant una o mil vegades totes quantes dificultats s'han oposades per dur a felis terme una empresa tan noble i patriòtica.

Per lo tant es precís que noltros artanencs siguem agraits an el gran patrici D. Rafel Blanes ja que ell ha sigut el destinat per Deu per dur a terme el projecte que va concebre aquell altre benemèrit del nostre poble D. Rafel (a. c. s.) que sabé deportar en son fill l'entusiasme per aqueixa obra saltant molt d'obstacles, passant molts barranchs i arribant molt lluny sense cansar-se gaire.

Es que aqueix projecte ha crescut sempre a la sombra de nostra Patrona la Mare de Deu de S. Salvador i per això ella es la primera a qui després de Deu se dona les gracies. A Ella les hi dona son autor i juntament ab ell tot el poble. Per lo tant, fills d'Artá voleu que el nostre poble prosperi, voleu que el nostre poble sia entusiaste per les coses de Deu i per les coses de nostre patria no perdem mai de vista el puig de S. Salvador.

Com a bon patriota i el mes hu-

mil dels fills d'Artá felicit ab tot l'entusiasme possible al gran patrici D. Rafel Blanes i a tot el poble en general i al mateix temps preg a Deu i la Verge de S. Salvador que aqueix entusiasme que reina are dins el nostre poble ab motiu de l'inauguració del ferrocarril sia al principi d'una vida nova, d'una vida de prosperitat moral i material d'una vida de civilització i cultura que es lo que constitueix sa grandesa d'un poble.

Nr. S. LLINÁS.

El P. Llinás es mort!

Just acabat de compondre el passat articlet i a punt de posar-lo a la premsa el telegraf mos anuncia la tan trista com inesperada noticia de haver mort son autor el Rt. P. Sebastiá Llinás.

El sentiment que mos ha causat tal noticia, que correspon a la íntima amistat que mos unía mos fa un núu al cor i mos priva de lligar idees i expressar el dol que sentim.

Baixa a la tomba a l'edat de trenta anys, quant tant i tant se podia esperar encara de son caràcter actiu i perseverant Sa curta vida es estada plena de treball i de virtut.

Deu l'haja premiat amb la santa gloria i sa familia i l'Orda franciscana rébiguen la més fonda expressió del nostre condol.

Predimbul de festa

Solemne entrada del Sr Rector

El qui es estat durants pocs mesos i per circumstancies especialísimes Económe de aquesta vila el Rt D. Juan Rubí es estat anomanat Rector de la nostra Parroquia.

Ahir, dia 15 feu la seua solemne entrada.

A les 7 del vespre anunciaren les campanes amb fortes repicades qu'arribava i les autoritats, plana major del poble i una gran gentada acudí a la *Carreterra nova* a rebre-lo.

Alguns automòvils anaren a es perar-lo a Sant Llorens des Cardessar, el de D. Josep Carnicer, el de D. Pere Amorós, el de D. Pere Moragues i el de D. Mateu Amorós,

amb el qual vengué. L'acompanyaven el M. I. Sr. D. Antoni Sancho Canonge, Rector de Maró i de Sant Llorens, el Regent de la Parroquia de St. Juan i altres que sentim no recordar.

Als acords de la Banda de D. Antoni Gili se dirigí a la Parroquia acompanyat del poble aont amb les cerimonies acostumades prengué possessori del càrreg, i se conta un Te Deum.

Després a la sacristia se servi un esplèndid refrec.

Rébiga l'enhorabona més coral i Deu el mos conservi mols d'anys

LLISTA

de subscriptors per les festes de l'inauguració del ferrocarril d'Artá.

Ptas

Suma anterior	8250'00
D. Pere J. Font De sa Caseta	5'00
» Juan Ginart Son Fuya	10'00
» Valentí Massanet Terrés	50'00
» Antoni Vaquer Ray	10'00
» Rafel Sancho Coll	25'00
» Llaneras Germans Murtes	25'00
» Antoni Ferrer Blanc	20'00
» Francesc Fortesa Pere Andreu	5'00
» Pere Vaquer Ray	30'00
» Antoni Vicens Jan	10'00
» Pere Fortesa Pere Andreu	10'00
» Miquel Bonnin Guixó	5'00
» Francesc Nicolau Forné d'en Beca	25'00
» Juan Amorós Sopa, fuy	10'00
» Jaume Cabré Cabré	10'00
» Bartomeu Sancho Garreta	75'00
» Bartomeu Ferrer Cafè Murtá	3'00
» Jaume Nadal De Sos Llulls	10'00
D. ^a Catalina Garau Tirosa	10'00
» Elnor Fuster Eloya	1'00
» Fca. Bonn n	1'00
D. Miquel Mangol Flaquer	5'00
» Francesc Sard (a) Sard	25'00
» Guillem Blanes (a) Patró	100'00
» Antoni Sard Blanes (a) Garriga	150'00
» Gabriel Moyá (a) Tesá	30'00
» Cristófol Llitéras (a) Recuit	25'00
» Nicolau Casellas (a) Garameu	20'00
» Sebastiá Felit	150'00
D. ^a Andrea Valentini	25'00
» Francesc Blanes de Lares	150'00
» Miquel Sastre Cotxer de Can Blanes	5'00
D. ^a Margalida Gayá criada de id.	2'00
» Antonina Vaquer id. id.	2'00
» Antonina Llitéras id. id.	2'00
D. Tomás Blanes (a) Patró	100'00

Suma. 9341'00

(Continuará)

SE VEN EN BONES CONDICIONS UN ESTABLIMENT D'IMPORTANCIA

Informaràn en aquesta Administració.

GRANDES ALMACENES San José

DE
Vda. Ignacio Figuerola

¡HOY, COMO NADIE!

detalla en precios, esta casa, todas las

GRANDES NOVEDADES

Únicos almacenes que tienen en grandes existencias

**TOD LO QUE SE REQUIERE PARA
VESTIR Y CALZAR**

y que venden más barato que nadie

Teléfono 217 | Precio fijo

ESTA CASA NO TIENE SUCURSALES

La Fonda Randa, de Esteva

Carré de Palma, 48—ARTÀ

S'ES OBERTA FA POC. TOT ES NOU
I LLAMPANT. SERVICI ES MERADISSIM

Prontitut

SEGUREDAT I ECONOMIA

Ensaimades i panets

En lloc se torben millós que a la

PANADERIA Victoria

ES FORN NOU

D'EN

Miquel Roca Castell

A sa botiga hei trobareu sempre pans, panets,
galletes, bescuits, rollets, i tota casta de pasticeria

TAMBE SE SRVEIX A DOMICILI

Netedat, prontitut i economia

DES PAIG Carrer de Palma 3 bis. ARTÀ

!!UEPI!!

A més bon preu que ningú compra carros
carretons en qualsevol estat estiguen mestre

Gabriel Carrió

(a) FUYA DES **QUATRE CANTONS**

Gran establiment d'en **Miquel Garau** Centro, 3-Artà

Sempre, Sempre, derrerès novedats en MERCERIA ● Extens surtit de PERFUMERIA

COLMADO

AMB CONSERVES DE TOTA CASTA

Representant dels licors de la casa MORENO amb el seu acreditat

Anís Miramar

Máquinas de cusi SINGER al contat i a pagues

No deixeu de visitar-lo amb la seguredat de que quedareu amb ganes de tornar-hi